

mer en bedre Forbindelse mellem Ministeriet og Organisationerne. Selv om en saadan Forbindelse kom i Stand — det er selvfølgelig Forhandlingsreglerne, det ærede Medlem her tænker paa, og som ogsaa i Fremtiden ville blive virksomme —, er det min Overbevisning, at der alligevel vil blive en hel Mængde Sager af lignende Art i Tidens Løb, som ville komme til Undersøgelse i i Kraft af Klager, indsendte fra den ene eller den anden. Og det er min Opfattelse, at selv om Forhandlingsreglerne maaske kunde bedre Forholdet paa enkelte Punkter, vil det ikke kunne ske i en saadan Almindelighed, at der fremtidig ingen Klager vil fremkomme. Det vil der altid kunne, hvor der er Tale om et saat stort Antal Mennesker og saa mange Arter af Forhold, som denne Etat har med at gøre. Nu er det saaledes, og det vil jeg gerne sige, inden vi slutte, at man er meget ivrig, naar Klagen angaar en overordnet eller noget overordnet Funktionær. Saa skal der foretages store, omfattende Undersøgelser, og vedkommende skal rammes af den Domsmyndighed, som skal træffe den endelige Afgørelse. Dertil er der i og for sig ikke noget at sige, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at Offentligheden i Regelen ikke vil gaa saa strengt frem overfor de underordnede Funktionærer, hvis Forhold imidlertid tidt og mange Gange kunne give Anledning til, at der blev grebet ret haardt ind. Ja, de Herrer skulde vide, hvor mange Gange Ministeriet nødes til at se gennem Fingre med en eller anden. Forseelse, et eller andet Misgreb fra en underordnet Side, naar man skønner, at den vedkommende Tjenestemand er mere eller mindre paavirket af et Uheld, der har faaet ham til at foretage sig et eller andet, som han ikke burde gøre, men at det ikke ligger i vedkommendes Karakter, at han vil foretage sig noget, som han ikke har Lov til. I saadanne Tilfælde tør jeg sige, at man fra Statsbanernes og Ministeriets Side er overmaade forsigtig med at gribe ind. Jeg nævner dette for at sige, at ligesom dette ofte er Tilfældet med Hensyn til en underordnet, kan det være det med Hensyn til en mere overordnet Funktionær. Man skulde derfor i saadanne Tilfælde vise en Smule mere Tillid til Administrationen, som sikkert ikke er interesseret i, at den Slags Sager skjules i Mørket, men tværtimod i at faa dem oplyst saa godt, det lader sig gøre, og ogsaa er interesseret i, at der ikke fældes haardere Domme, hverken overfor

den underordnede eller den mere overordnede, end nødvendigt er.

Ivar Berendsen: Det være langt fra mig at ville bebyrde den højtærede Trafikminister, paa hvem jeg er kommen til at sætte stor Pris ved Forhandlingen af denne Sag, med en hel Række Undersøgelser vedrørende Henvisninger til Auditøren, som han ikke tidligere har været bebyrdet med. Nej, det, som var et Divergenspunkt mellem det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) og mig, var ikke noget, som berørte Realiteten, det var et Spørgsmaal om, hvorvidt Generaldirektøren overhovedet nogensinde mere kan henvise Sager til Auditøren, og det kan han efter min Mening ubestridelig ikke. Han kan højst indstille til Ministeren om at henvise. Auditøren kommer ikke mere til at ressortere paa en saadan Maade, at Generaldirektøren kan henvise noget til ham. Men det er et rent formelt Spørgsmaal mellem det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds og mig, som den højtærede Minister aldeles ikke havde behøvet at blive sønstelig for i Retning af, hvad Arbejde eller Overbebyrdelse det vilde lægge paa ham.

Hvorledes Ministeren vil forene sin Opfattelse af, at eventuelt de Rettigheder, som de to Skrivelser, der ere oplæste i Dag, give Personalet, ville kunne ophæves uden Forhandling, med Forhandlingsreglernes § 2, maa jeg henstille til Ministeren. Personlig er jeg beroliget, saalænge den højtærede nuværende Trafikminister sidder paa sin Plads — han vil selvfølgelig ikke uden skellig Grund ophæve de Regler, han selv har givet. Men man maa ogsaa tænke paa Fremtiden, og en fremtidig Trafikminister vil meget vanskeligt, det vil jeg dog gøre den højtærede Minister opmærksom paa, komme udenom § 2 i Forhandlingsreglerne af 4. Maj 1910: „naar en Administration ved Regulativ eller Instruks forbereder Forandringer i bestaaende faglige Forhold vedrørende Rettigheder eller Pligter for de Tjenestemænd, som ere ansatte i en af de Etater“, skal det forelægges Organisationerne. Og at de Skrivelser, som den højtærede Minister idag har oplæst, have forlenet Personalet med Rettigheder, det ikke havde tidligere, er efter min Mening ubenægteligt. Men det er et Spørgsmaal imellem Organisationerne og Administrationen, som jeg i og for sig ikke agter at blande mig i, ud over at gøre opmærksom paa, at det er